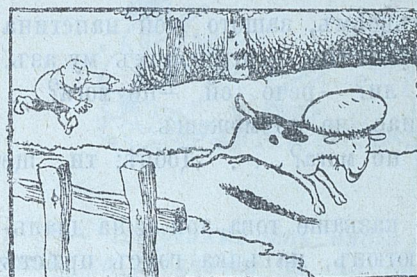
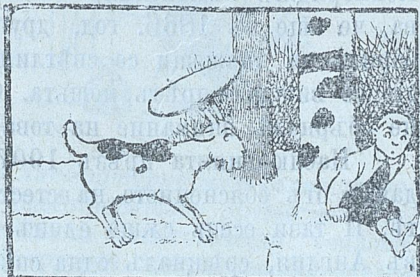
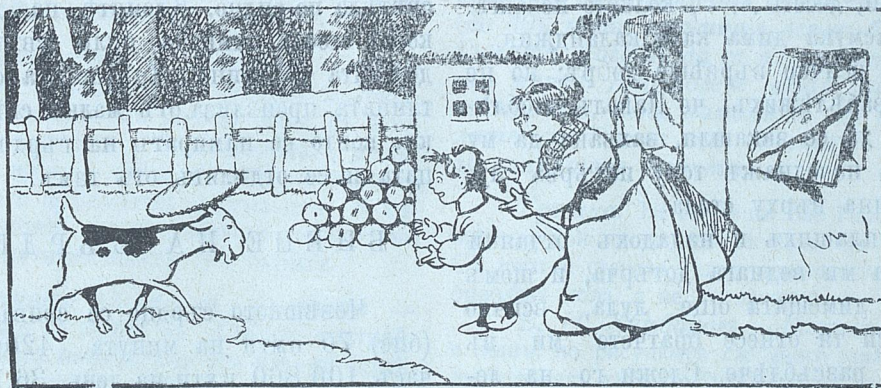

— Тоя прѣсенъ хлѣбъ азъ ще занеса на господаритѣ си.

И козата се затича изъ улицитѣ къмъ къщата на господаритѣ си.

Чочо като видѣ, че тя отнесе хлѣба му, спусна се да я гони и да плаче подиръ ѝ, но бързата коза скриви въ улицата и скоро се изгуби отъ погледа на Чочо. И той остана на улицата да плаче и да се разкайва.

А козата, съ хлѣбъ на рогата си, отиде гордо вкъщи. Цѣлото сѣмейство на господаря ѝ излѣзе и я посрѣщна радостно.

Е. Пелин

ДѢДОВАТА ЛУЛА.

(Слушано отъ едно момиченце).

(Момиченцето излиза на сцената съ стъпане на прѣсти и съ показалець на уста).

— Пшт! Тихо! Братчето ми спи, и не трѣбва да се буди, защото е болно, о! много е болно, и то по моя вина.

Вие ме гледате зачулено, като че ли думате: „по твоя вина?“ Уви! да, и азъ съмъ достатъчно наказана за моята глупостъ. Ето, ще ви разкажа всичко.

Тая сутрина, седнали върху постелката на пода, ние двамата съ него играехме на кукли. Дѣдо седѣше на своя столъ и четѣше вѣстникъ, като пушеше съ хубавата си лула, която мама лани му подари на него-

вия празникъ.

Ние се забавлявахме кротичко, безъ и да мислимъ за нѣщо лошо. По едно врѣме слугинята погропа, влѣзе и каза на дѣдо ни: „Госпожата ви моли за малко въ градината.“ Дѣдо излѣзе, и ние останахме сами, Павелъ и азъ.

Изведнажъ братчето ми рече: „Слушай! я вижъ, дѣдо си е забравилъ лулата!“ Наистина, тя бѣ останала на масата, заедно съ тютюна и кибрита му. Немирниятъ Павелъ грабна лулата, която бѣше вече изгаснала, взе и вѣстника, който бѣше падналъ на пода, разположи се на дѣдовия столъ, метна единъ кракъ върху други и почна да се приструва, че пуши. Подражанието бѣше сподручно, и азъ се изсмѣхъ съ гласъ.